Povídky, pohádky a další

22. Vlkovy trampoty

My vlci nemáme zrovna dobrou pověst. Něco o tom vím, jsem jedním z nich.

Jmenuji se Bruno a narodil jsem se do velmi početné vlčí rodiny. Maminka a tatínek mě měli rádi a vycházel jsem dobře i se všemi svými sourozenci.

Když jsem dorostl do dospělosti, musel jsem si vybrat nějaké dobré povolání, abych poctivě pracoval. Vlci dospívají mnohem rychleji než lidé. Ve věku jednoho roku už jsme vlastně dospělí.

„Je načase, aby ses uplatnil ve světě," řekl mi jednoho dne táta.

Máma mi do uzlíčku sbalila pár buchet. Prý si v jedné pohádkové knize přečetla, že to tak dělají lidské mámy, když posílají své synky do světa na zkušenou.

„A hlavně nám ve světě neudělej žádnou ostudu," napomínala mě maminka se slzami v očích a pohladila mě po hlavě.

Vzal jsem si raneček a s pár drobnými v kapsách jsem vyrazil plný optimismu a ideálů do světa.

Šel jsem naším hezkým lesem a zanedlouho jsem ho opustil. Slunce svítilo, ptáci zpívali a mě bylo nádherně na světě.

Třetí den mého putování jsem byl promoklý, hladový a strašně unavený. Sbíral jsem i spadaná jablka, ačkoli jsem je neměl vůbec rád. Buchty od mámy už dávno zmizely v mém žaludku a peníze jsem utratil za něco k snědku.

Sedl jsem si pod strom a odpočíval.

Najednou po pěšině šla koza s těžkým vozíkem. Kozím maso od malička nenávidím, ale kozí mléko miluju.

Vstal jsem a zeptal se: „Paní kozo, směl bych vás poprosit o trochu vašeho mléka?“

Kozu zaskočilo, že ji nechci sežrat, ale po mém ujištění, že mi opravdu nejde o její maso, se usmála a dala mi hrneček mléka.

„Ale zadarmo to nebude,“ řekla koza.

„Jenže já nemám ani halíř,“ odpověděl jsem a na důkaz svého tvrzení jsem obrátil kapsy.

„To nevadí. Bude stačit, když doběhnete támhle do vsi a pohlídáte mi děti, než se vrátím… Bydlíme hned na kraji vesničky… Musím vás ale varovat, mé děti jsou dost neposedné… Chci mít jistotu, že za mé nepřítomnosti nezapálí nebo nezboří dům… Tu máte klíč. Až se vrátím, otevřete mi,“ informovala mě a podala mi klíč.

„Dobře,“ odpověděl jsem.

Kdybych jen tušil, co mě čeká, vzal bych nohy na ramena, sotva by se na obzoru objevila špička kozích rohů. Byl jsem však příliš důvěřivý a neuvěřitelně nezkušený vlk.

Vyrazil jsem podle instrukcí k domečku té hodné kozy a pískal si veselou písničku. Jakmile jsem odemkl dveře a vstoupil do domu, praštila mě rovnou do čenichu letící pánev. Jen se mi před očima přestala rozhodovat bílá a žlutá kolečka, zjistil jsem, že mě tři kůzlata přivázala k židli.

Malí kozlíci se smáli jako pominutí a poskakovali kolem mě s neskrývanou radostí. V místnosti to vypadalo jako po velmi silném zemětřesení.

„To je zřejmě nedorozumění. Já jsem mírumilovný vlk. Vůbec vás nechci sežrat," vysvětlil jsem těm třem.

„Co tu teda děláš?" zeptalo se nejstarší.

„Poslala mě vaše máma, abych vás pohlídal."

„Hele, ty jsi ale úplně mimo, vlku!… My se hlídáme sami!" Prostřední kůzle se prohýbalo smíchem.

„Jestli chceš, abychom tě odvázali, musíš nám slíbit, že si s námi budeš hrát!" vypísklo nejmladší.

„No, dobře," zabručel jsem v bláhové naději, že si s nimi zahraju na babu nebo na schovávanou, oni se unaví a nakonec i usnou.

Mé očekávání se ukázalo jako zcela mylné.

Kůzlata si chtěla hrát na kovboje a indiány. Já měl být kovboj, který musí padnout indiánům do léčky. S velkým váháním jsem na to přistoupil.

Předstíral jsem, že bloudím kozím obydlím. Najednou mi kolem krku padla smyčka provazu. Trochu jsem sebou trhl, jak jsem se lekl. To jsem si dal! Málem jsem se uškrtil.

Když se mi vrátila zdravá vlčí barva do obličeje, přišel jsem na to, že mě ti tři nezbedové zase svázali. Tentokrát mě přikurtovali k „obětnímu kůlu," jímž se stal sloupek ozdobné mřížky v kuchyni.

„Nyní tě obětujeme Manitouovi,“ oznámilo nejstarší kůzle s péřovou čelenkou na hlavě.

„Nejdřív ho ale pořádně pomoučíme, aby prozradil, kam ukryl své zlato,“ ozvalo se prostřední.

„A protože je to odsouzenec na smrt, měl by dostat něco k jídlu, než zemře,“ dodal nejmladší kozlík.

Nejstarší kozí mládě na chvíli odešlo, aby se vrátilo s velkou mísou nejrůznějších žížal, červů, larev a housenek.

„Tady je tvé poslední jídlo,“ prohlásil malý kozlík.

Protože jsem se nemohl skoro ani pohnout, nacpal mi po lžících celou tu hrůzu, ještě živou, do tlamy. Nestíhal jsem to polykat. Nemluvě o tom, že tahle kroutivá žoužel se mi příšerně ekluje. Nejméně čtvrtku jsem vrátil zpátky do mísy…

„A teď to mučení!“ vytasil se nejmladší kozel s hořícím polenem.

Přejel mi plamenem chodidla. Místnost se naplnila pachem spálené srsti a mým bolestivým řevem. Prostřední kůzle si vzalo na pomoc pírko. Za několik vteřin poté mě začalo šimrat na předních packách.

„Pomoc!… Přestaňte!… Nechte toho!“ křičel jsem a smál se, až mi tekly slzy.

„Kde je to zlato, ty smrdutý kojote?!“ řval prostřední malý trapič.

„Zaprvé, nejsem kojot, ale vlk!… Za druhé, nevím, kde to zlato je! Já ho nikam neukryl!“ volal jsem zoufale.

„Tohle ti možná uvěříme,“ řeklo nejstarší a začalo mě odvazovat.

Sotva jsem byl volný, vzal jsem nohy na ramena a pelášil pryč z toho domu hrůzy. Ani jsem nečekal na příchod kozy.

Doběhl jsem až do městečka, odpočinul si a rozhlédl se. Na radnici visel inzerát, že hledají stavebního inspektora, který má schvalovat a kontrolovat různé budovy. Vyžadovali čistý trestní rejstřík a aspoň trochu slušný zrak. Obojí jsem měl.

Z radnice jsem vycházel s novým zaměstnáním. Prvním mým úkolem bylo zkolaudovat hned tři stavby vybudované třemi vepříky.

Vydal jsem se za prvním. Domek jsem našel na kraji městečka. Tento, jménem Rudolf zjevně miloval ekologické a energeticky pasivní pasivní stavby, protože svůj domek postavil z balíků slámy.

Zapsal jsem si to do svého notesu.

„Hej, je tu někdo?“ zavolal jsem, neboť nikde nebyla ani památka po zvonku nebo klepadle.

Než stačil kdokoli otevřít vstupní dveře, taky ze slámy, přišlo na mě tak mocné kýchnutí, že to odfouklo celý dům.

Zcela jsem zapomněl, že občas trpívám sennou rýmou.

„Děsně omlouvám, já jsem ze stavebního oboru… Měl jsem zkontrolovat vaše obydlí,“ huhňal jsem, když se konečně ukázalo růžové, roztomilé prasátko.

„Jenže jste ho zničil!“ rozčiloval se Rudolf.

„Aby byl dům zkolaudován, zapsán do katastru nemovitostí, a aby bylo možno správně používat, nesmí podlehnout žádným povětrnostním vlivům, a to ani kýchnutí,“ citoval jsem z úředního předpisu, zatímco

jsem smrkal do kapesníku.

Prase chtělo ještě něco podotknout, ale já už byl dávno pryč.

Nyní jsem musel na druhou stranu města. I toto prasátko, Daniel, vsadilo na přírodní materiály a ekologický přístup k budování příbytku. Jeho dům byl nádhernou ukázkou přepychového srubu. Nikde ani kousek zdiva z cihel či kamenů a v informacích o stavbě stálo, že nepoužil ani jediný hřebík. Znělo to dost působivě.

Znovu jsem nikde neviděl zvonek ani klepadlo.

„Haló, je tu někdo?“ zavolal jsem u dveří.

S potěšením jsem zaznamenal, že ani můj silný hlas domem neotřásl. Ze dveří na mě vykouklo další pěkné, buclaté růžové prase.

„Jsem ze stavebního odboru. Poslali mě, abych vám zkolaudoval dům,“ vysvětlil jsem a ukázal průkaz se svou podobenkou, kterou mě vybavili na radnici.

„Pojďte dá!“ zval mě Daniel.

Vešel jsem a trochu prudčeji zavřel dveře. Kdesi něco luplo. Ve zlomku vteřiny se na mě řítil strop a střecha. Raději jsem se přikrčil a zavřel oči. Cítil jsem náraz podobný srážce dvou plně rozjetých vlaků.

V následující chvíli jsem se prohrabával hromadou zříceného dřeva.

Když jsem pak vytáhl ze zbytků domu i Daniela, řekl jsem: „Ten dům neschválíme k obývání. Uznejte sám, že dům, který spadne, sotva zavřete dveře, není úplně ideální.“

„Musím souhlasit… Trochu jsem to nedomyslel,“ přiznal vepřík.

Dal jsem mu trochu naděje: „Když dům opravíte, pošlou sem někoho jiného. A tentokrát vám to třeba zkolaudují.“

Za několik minut potom jsem spěchal za třetím vepříkem. Toto poslední prasátko, Luděk, bydlelo na okraji města.

Luděk zvolil obvyklý přístup ke stavbě. Domek měl pěkné cihlové zdi, na střeše pálené tašky se dvěma solárními panely a dřevěné dveře s krásným tlačítkem zvonku. Fasáda byla sněhobílá. To se mi líbilo.

Zazvonil jsem u dveří. Luděk otevřel a já se představil stejně jako u těch dvou předchozích prasátek. On mě pozval dovnitř. Budova samotná byla zcela v pořádku.

V pokynech jsem měl příkaz zkontrolovat i střechu a zapojení solárních panelů. Vyšplhal jsem tedy z vikýře na hřeben střechy. Vzhledem k tomu, že jsem od malička trpěl na závratě ve výškách víc jak tři metry nad zemským povrchem, tohle byla ukázka mé odvahy. Nacházel jsem se dobrých pět metrů vysoko.

Zamotala se mi hlava a v následující vteřině jsem jel po zadku směrem dolů. Přistál jsem v záhonu růží.

„Nestalo se vám nic?“ ptal se Luděk z vikýře.

„To nevím, ale asi jsem mám zničil růže,“ zavyl jsem a pokoušel se popadnout dech.

„To nic… Stejně jsem je chtěl přesadit.“

Luděk sešel dolů a pomohl mi postavit se. Zavedl mě k lavičce před domem a já se posadil.

„S radostí vám mohu oznámit, že váš dům zcela vyhovuje požadavkům

na kvalitní bydlení,“ řekl jsem, když jsem si ze zadní části těl a vytáhl poslední růžový trn.

„To jsem rád,“ odtušil Luděk, podepsal potřebné formuláře a já mohl odejít po své práci.

Vrátil jsem se na radnici, odevzdal záznamy kontrolovaných staveb a dal výpověď ze zdravotních důvodů…

Nepolevoval jsem v hledání vhodného zaměstnání. Po dvou dnech jsem se od kováře ve městě dověděl, že hajný hledá posilu pro práci v lese.

„Les je přece mé přirozené životní prostředí. Kdo by mohl lépe než já zastat takovou práci? Nikdo,“ uvažoval jsem cestou k hájovně.

Myslivec mě uvítal zcela normálně s ohledem na můj vlčí původ. Řekl jsem mu, proč jsem přišel, a on mi tu práci hned dal.

Dostal jsem za úkol hlídat v lese. Kdyby někdo zabloudil, měl jsem ho zavést na správnou cestu a pokud by někdo dělal v lese nepořádek, musel jsem ho pořádně prohnat. Také jsem fungoval jako mykologická poradna, jelikož jsem znal všechny houby do posledního výtrusu.

Navíc jsem pomáhal jedné staré babičce která bydlela na druhé straně hvozdu.

Jednou v létě mi ta stará paní řekla: „Bruno, hlídej u cesty… Volala prý mi vnučka, Červená Karkulka, že za mnou přijde…. Poznáš ji podle červeného oblečení a košíčku s dobrotami. Já si musím nutně odskočit do městečka pro nejnovější jemnou přízi…Karkulce vyřiď, aby počkala v domě. Mám vybitý mobil a než ho nabiju, bude to chvíli trvat a Karkulka se mi nedovolá.“

Souhlasil jsem. Jen co stará dáma odešla, sedl jsem si asi kilometr od domu.

Nedlouho po babiččině odchodu si prostorem stromů vesele hopkalo přibližně desetileté děvčátko s košíčkem a pěknou písničkou. Podle rudých šatiček jsem poznal, že to je ta, na kterou mám čekat.

„Ahoj, holčičko!“ pozdravil jsem dívku kamarádsky.

„Mám zakázáno bavit se s cizími lidmi a s vlky už se vůbec nesmím bavit!“ odsekla dívenka a majzla košíkem po čumáku tak silně, že se mi před očima roztancovaly hvězdičky v pořádném rokenrolu.

Jen co jsem se vzpamatoval, pádil jsem domečku. Rozhodl jsem se, že si zahraju na babičku, abych to děvče pozdržel a aby nebylo zklamané, když najde prázdný dům.

Dorazil jsem tam naštěstí dřív než ta holka. Oblékl jsem si dámské šaty, a jelikož jsem byl tím sprintem úplně vyčerpaný, lehl jsem si do postele. Usnul jsem jako malé štěně.

Probudil mě až příchod Karkulky.

„Babi jsi doma?“ ječela venku.

„Jasně,“ odpověděl jsem nejvyšším hlasem, jakého jsem byl schopen.

Karkulka vešla do ložnice a okamžitě mě poznala.

„To jsi zase ty?!“ vykřikla. „Co tady děláš? Že ty ses sem vloupal, abys mohl babičku sežrat?!“

Strhla ze mě peřinu a vytáhla za packu z postele. Začala se mnou třískat o zem jak s mokrým prádlem. V tu chvíli jsem si vzpomněl, jak mi

babička vykládala, že Červená Karkulka má černý pásek v karate.

Raději nepopisuji, co se mnou vyváděla, protože by to bylo příšerné a nerad na to vzpomínám. Navíc mám určitou hrdost a důstojnost. Nejen, že mi zkroutila packu za záda, až mi ji málem vykloubila, ale ještě mě smotala do preclíku a vyhodila zavřeným oknem ven.

Na nic dalšího už jsem nečekal. Rozmotal jsem své tlapky a bleskově zdrhal pryč. Nechtěl jsem znovu utržit takový mazec od malé holčičky. Strašně jsem se za to styděl a doufal, že se to nikdo nikdy nedoví.

Sotva jsem se za půl roku vzpamatoval z toho nářezu, začal jsem uvažovat o nové práci. Jako jedna z možností se objevila armáda. Byl bych členem pyrotechnického komanda a vyhledával miny i jiné výbušniny.

Také tu bylo fárání a práce v uranovém dole.

V porovnání s tím, co jsem zažil, se mi obojí zdálo jako letní procházka po pláži.